

verò, quibus molesta sunt omnia, ut quancunque amici vocem finistrè interpretentur, ex jocis jurgiorum causam sumunt, parum memores moniti illius Plautini. *Nimis iracundi estis; Equidem hac vobis dixi per jocum.* Oriuntur ergo etiam de Joco coram Justitiæ tribunali lites gravissimæ, dum alter vel inde injuriarum capit occasionem, alter verò jocosæ liberalitatis nexum prætendit validum, & inde sibi Juris persecutionem natam esse, persuasus est. Ob quem finem speciali Legum sanctione litibus ex joco oriundis occurrendum credidit Jurisprudentia Romana L. 3. §. 2. ff. de Oblig. & Act. & L. 3. §. 3. ff. de injur. Non itaque alienam à cathedra Juridica credidi materiam, quam non indignam Legislatione censuit Justinianus. Nec peccasse mihi videor, quod in hac materia primitias Studii Juris, publico sistere constituerim: Idenim operam dedi, ut quæ hætenus in Judiciis seriò de Jocis agitata controversiæ, eo ordine exponerentur, quem in tradendis Jurisprudentiæ elementis secutus Justinianus. Quapropter huic de Joco non jocosæ tractationi veniam eo faciliorem promittimus, quo magis interest, lites ex jocis oriundas citius finiri, nec omne, quod liberali animo & intentione penitus innocua prolatum, flagitiis annumerari. Non veremur, pro excusando themate nostro, nostra facere, paucis modo mutatis, quæ ad Cæsarem Domitianum quondam scripsit Poëta:

*Consuevere jocos vestri quoque ferre triumphi
Materiam dictis non pudet esse ducem.
Innocuos censura potest permittere lusus,
Lasciva haud nobis pagina, justa probat.*

CAP. I.